

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci

Întretăierea profetică a Romei, Macabeilor și vremurilor moderne: Un studiu asupra viziunilor lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-10

Uriah Smith a scris: „Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 162 î.Hr.” Cei mai mulți istorici moderni datează acest eveniment în anul 161 î.Hr., iar Smith face de două ori referire la anul 161 î.Hr. în aceeași carte. Presupunerea mea este că această referire la anul 162 î.Hr. este o eroare tipografică.

„Prin versetele 23 și 24 suntem aduși dincoace de alianța dintre iudei și romani, 161 î.Hr., până la vremea când Roma dobândise stăpânirea universală.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

Versetele unsprezece și doisprezece identifică victoria și consecințele Bătăliei de la Rafia, care a avut loc în anul 217 î.Hr., între Imperiul Seleucid, condus de Antioh al III-lea cel Mare, și Regatul Ptolemaic al Egiptului, condus de regele Ptolemeu al IV-lea Filopator.

Bătălia de la Panium, care a avut loc șaptesprezece ani mai târziu, în anul 200 î.Hr., a opus din nou Regatul Seleucid și Regatul Ptolemaic.

Revolta Macabeilor, începută în anul 167 î.Hr., a fost rebeliunea iudaică împotriva încercărilor Imperiului Seleucid de a suprima practicile religioase iudaice și de a impune cultura greacă.

Resfințirea celui de-al Doilea Templu din Ierusalim, care constituie evenimentul istoric sărbătorit la Hanuka, a avut loc în anul 164 î.Hr., cu trei ani înaintea "legământului" din versetul douăzeci și trei. Acest eveniment a urmat campaniei militare victorioase a Macabeilor împotriva forțelor Imperiului Seleucid, conduse de infamul Antioh IV Epifanes, care profanase Templul și interzisese practicile religioase iudaice. Antioh IV Epifanes a murit la scurt timp după victoria comemorată la Hanuka, iar moartea sa marchează, din acel moment înainte, declinul puterii siriene în istorie.

În anul 200 î.Hr. (care a fost, de asemenea, timpul bătăliei de la Panium), Roma, pentru întâia oară, s-a introdus în istoria profetică a capitolului unsprezece din Daniel. Acolo se află simbolul care stabilește vedenia. Influența ei deliberată în acea istorie identifică lucrarea Izabelei, un simbol al unei biserici care trage sforile din culise. Izabela era acasă, în Samaria, când soțul ei, Ahab, privea cum prorocii ei erau uciși de Ilie. Irodiada nu era la ziua de naștere a lui Irod, unde fiica ei, Salomeea, l-a sedus pe Irod. În istoria Statelor Unite, papalitatea, reprezentată de desfrânata Tirului, este dată uitării până la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici. Apoi ea începe să-și cânte cântările înșelăciunii împăraților pământului. Anul 200 î.Hr. tipifică momentul când ea începe să le cânte pe față împăraților în zilele de pe urmă, chiar înaintea legii duminicale ce urmează în curând, așa cum este reprezentată în versetul șaisprezece.

Înainte „alianței” iudeilor, din 161 î.Hr. până în 158 î.Hr., Macabeii au resfințit templul în 164 î.Hr., așa cum este comemorat prin sărbătoarea Hanuka. Apoi, trei ani mai târziu, încă angajați într-o luptă continuă cu sirienii, iudeii macabei au apelat la Roma pentru sprijin. „Alianța” cu Roma care a fost atunci încheiată devine un test profetic pentru studenții profeției ai lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Istoria identifică anul 161 î.Hr. drept punctul în care a avut loc „alianța”, dar pionierii datează acel eveniment în anul 158 î.Hr. A avut dreptate Miller sau au dreptate istoricii moderni? Miller a adăugat șase sute șaiszeci și șase de ani (666) la anul 158 î.Hr. și a ajuns la anul 508, când „necurmata” a fost înlăturată. Oricât s-ar cerceta, va fi extrem de dificil, dacă nu chiar imposibil, să se găsească un temei istoric pentru anul 158 î.Hr. ca dată a alianței dintre iudei și romani.

Versetul șaisprezece este legea duminicală, însă înainte de această istorie Roma intră în scenă pentru a întemeia vedenia în anul 200 î.Hr. Revolta macabeică a început la Modein în 167 î.Hr., iar în cele din urmă ei au rededat templul în 164 î.Hr. Apoi, din 161 î.Hr. până în 158 î.Hr., iudeii intră într-un legământ cu puterea romană. Perioada 161 î.Hr. – 158 î.Hr. reprezintă un interval de timp care a fost necesar pentru întemeierea „ligii”. Această înțelegere identifică „liga” în acord cu mărturia istoricilor și, de asemenea, cu harta care a fost îndrumată de mâna Domnului și nu ar trebui să fie schimbată.

Istoricii ne informează că procesul de negociere a tratatelor dintre națiuni antice precum Iuda și Roma, în secolul al II-lea î.Hr., varia în funcție de circumstanțele specifice, protocoalele diplomatice și raporturile de putere implicate. De regulă, procesul începea cu exprimarea, de către una dintre părți, a interesului de a încheia un tratat sau o alianță cu cealaltă. În cazul lui Iuda și al Romei, Iuda a inițiat contactul cu Roma pentru a propune o alianță formală.

Canalele diplomatice ar fi fost utilizate pentru a transmite propunerea și a iniția negocierile. Aceasta trebuia să implice trimiterea de ambasadori sau emisari la Roma pentru a se întâlni cu conducătorii ori reprezentanții ei. Odată ce negocierile ar fi început, ambele părți ar fi discutat clauzele tratatului propus. Aceasta ar fi putut presupune o serie de întâlniri, schimburi de mesaje diplomatice și, eventual, implicarea unor intermediari sau mediatori pentru a facilita discuțiile. Pe parcursul negocierilor, fiecare parte ar fi luat în considerare clauzele propuse de cealaltă și ar fi putut formula contrapropuneri sau solicita amendamente la anumite clauze. Acest proces ar fi putut implica deliberări atente, consultarea consilierilor și evaluări ale beneficiilor și dezavantajelor potențiale ale tratatului propus.

Dacă ambele părți ar ajunge la un acord asupra termenilor tratatului, s-ar întocmi o documentație formală care să expună termenii și condițiile convenite de ambele părți. Tratatul ar trebui apoi să fie ratificat de autoritățile respective ale fiecărei națiuni. În cazul Romei, acest lucru ar putea implica aprobarea de către Senat sau de către alte organe de guvernare. În mod similar, în Iuda, tratatul ar necesita, probabil, aprobarea conducerii sale sau a consiliului său de guvernare. Odată ratificat, tratatul ar fi pus în aplicare, iar de la ambele părți s-ar aștepta respectarea clauzelor sale. Acest lucru ar putea implica diverse forme de cooperare, acorduri de apărare reciprocă, relații comerciale sau alte forme de angajament diplomatic prevăzute în tratat.

În secolul al II-lea î.Hr., călătoria din Iudeea (situată în regiunea estică a Mediteranei) către Roma (situată în Italia centrală) ar fi fost o întreprindere dificilă și consumatoare de timp, mai ales având în vedere limitările mijloacelor de transport din Antichitate. Distanța dintre Iudeea și Roma este de aproximativ 1.500 până la 2.000 de kilometri (930 până la 1.240 de mile), în funcție de ruta specifică urmată. În vremurile antice, deplasarea pe mare era adesea mai rapidă și mai eficientă decât cea pe uscat, însă navigația era subordonată vânturilor dominante. Călătoria cu corabia dintr-un port al Iudeei către un port al Italiei (precum Ostia, portul Romei) putea dura câteva săptămâni, în funcție de factori precum condițiile vântului, curenții marini și tipul de navă folosit.

Călătoria terestră din Iudeea spre Roma ar fi fost mai lentă și mai anevoioasă. Călătorii ar fi trebuit să străbătă diverse tipuri de relief, inclusiv munți, văi și râuri, și să se confrunte cu obstacole precum tâlhari și teritorii ostile. Se estimează că o călătorie pe jos sau cu trăsuri trase de cai ar fi putut dura câteva luni. Durata călătoriei ar fi fost, de asemenea, influențată de factori precum starea drumurilor, disponibilitatea hanurilor și a locurilor de popas, precum și necesitatea de a se odihni și de a se reproviziona pe parcurs.

Când iudeii macabei au căutat să încheie o alianță cu Roma, ar fi trebuit să trimită ambasadori la Roma. Odată ce acei ambasadori erau primiți de autoritățile romane, urma o perioadă de negocieri. Din perspectivă istorică, întrucât nu există o consemnare precisă, odată ce un tratat era formalizat, acesta trebuia dus înapoi în Iudeea pentru ratificare, iar apoi, probabil, trebuia adus înapoi la Roma pentru a confirma acceptarea de către iudei. Este aproape imposibil de crezut că procesul formării unei alianțe în acea perioadă ar fi putut fi încheiat într-un singur an, astfel încât înțelegerea potrivit căreia „alianța” reprezintă un proces din 161 î.Hr. până în 158 î.Hr. se potrivește cu alte linii de profeție care identifică istoria ce conduce la legea duminicală din versetul șaisprezece.

O „alianță” despre care toți istoricii sunt de acord că a fost inițiată de iudeii macabei a început în Iudeea în anul 161 î.Hr. Scopul ei era ca iudeii să obțină sprijin împotriva sirienilor, cu care se luptau de la începutul răscoalei lor, în anul 167 î.Hr. Răscoala a fost declanșată de eforturile lui Matatia, un preot iudeu, și ale celor cinci fii ai săi, în mod deosebit Iuda Macabeul, de a se împotrivi politicilor de elenizare impuse de conducătorul seleucid Antioh al IV-lea Epifanes. Aceste politici includeau încercări de a suprima practicile religioase iudaice și de a impune adoptarea obiceiurilor și credințelor grecești.

Factorul declanșator al revoltei a fost un incident în satul Modein, unde Mattathias a refuzat să se conformeze unui decret care impunea aducerea unei jertfe unei divinități grecești. "Modein" derivă din cuvântul ebraic "modi'a", care înseamnă "a declara" sau "a protesta". În protestul său, Mattathias a ucis un evreu apostat care era pe punctul de a săvârși jertfa, iar el și fiii lui au fugit în coline, inițind o campanie de gherilă împotriva forțelor seleucide. Revolta Macabeilor a durat câțiva ani, timp în care Macabeii au purtat numeroase bătălii împotriva Seleucizilor și a aliaților lor. În ciuda faptului că erau covârșitor depășiți numeric și ca înzestrare militară, Macabeii au reușit să obțină mai multe victorii semnificative.

Imperiul Seleucid căuta să impună religia Greciei asupra iudeilor, iar grecii îi reprezintă pe globaliștii zilelor de pe urmă. Religia lor se exprimă prin ideologia woke care este impusă în

prezent asupra Statelor Unite și asupra lumii de către forțele globaliste ale sistemului bancar, ale mass-mediei dominante, ale centrelor educaționale și prin demolarea distincțiilor naționale prin imigrația forțată a străinilor ilegali. Când Antioh Epifanes impunea religia greacă asupra iudeilor, existau iudei care colaborau cu eforturile lui. Macabeii reprezintă o clasă de iudei apostatați, care se împotriveau religiei Greciei, dar exista și o altă clasă de iudei apostatați care susțineau lucrarea de impunere a religiei grecești.

Versetul șaisprezece este legea duminicală iminentă și unirea întreită a balaurului, fiarei și profetului mincinos. Acea istorie este precedată de versetele treisprezece până la cincisprezece, unde au loc cele trei bătălii din versetul patruzeci: cea din versetul zece (1989), cea din versetele unsprezece și doisprezece (războiul din Ucraina) și Bătălia de la Panium. Bătălia de la Panium reprezintă o bătălie în care fiara de pe pământ cu două coarne se impune asupra filosofiilor religioase și politice ale globaliștilor.

În acea bătălie, ultimul președinte al Statelor Unite trebuie să gestioneze consecințele victoriei lui Putin și ale prăbușirii ulterioare, reprezentate în versetele unsprezece și doisprezece. El va forma o alianță cu NATO sau cu Organizația Națiunilor Unite, pentru a gestiona repercusiunile prăbușirii Rusiei, iar, în istoria acelei alianțe, va implica Organizația Națiunilor Unite în Bătălia de la Panium. A treia bătălie din versetul patruzeci va fi asemenea primei bătălii din versetul patruzeci. Așa cum Uniunea Sovietică s-a prăbușit sub forța economică și militară a Statelor Unite, globaliștii din cadrul Organizației Națiunilor Unite vor fi constrânși să repete «perestroika», componenta-cheie a eforturilor lui Gorbaciov de a reforma Uniunea Sovietică, deși, în cele din urmă, acele eforturi au contribuit la destrămarea sistemului sovietic și la dizolvarea finală a Uniunii Sovietice.

A treia bătălie este ilustrată de prima bătălie, iar prin mijloace economice și prin presiune militară, Trump, așa cum este reprezentat de Reagan, va constrânge Organizația Națiunilor Unite la „perestroika”, care înseamnă restructurare sau reformare. Restructurarea va așeza Statele Unite în fruntea sistemului celor zece regi, care este Organizația Națiunilor Unite. În luptă, papalitatea își va face atunci intrarea în istorie, pretinzând că este apărătoarea sistemului pe care Trump îl cucerește atunci.

În aceeași istorie, Trump se va confrunta cu un război civil intern pe care va fi constrâns să-l abordeze, întocmai cum Abraham Lincoln a fost constrâns să-l abordeze. Războiul civil va fi între două facțiuni apostate opuse din interiorul Statelor Unite. O clasă este reprezentată de cei care au acceptat religia și filosofia wokismului, care sunt globaliștii progresiști ai ambelor partide politice. Cealaltă clasă (MAGA-ismul) se declară protestanți autentici, deși au pierdut acea mantie în 1844.

Facțiunea președintelui este reprezentată de MAGA-ismul și se întemeiază pe pretenția greșită de a susține adevăratul protestantism și Constituția. Pretenția Woke-ismului constă în religia Mamei Pământ, în New Age și în credința că Constituția se aplică în funcție de circumstanțele existente ale normelor societății, și nu de ideile arhaice ale părinților fondatori.

Matatia (Trump) va pune capăt încercărilor Democraților globalist-progresiști din Statele Unite, așa cum sunt reprezentate de revolta care a început la Modein în 167 î.Hr. Trump va repeta apoi

istoria anului 164 î.Hr., când Macabeii au resfințit templul, fapt comemorat prin sărbătoarea Hanuka. Apoi, în perioada reprezentată de anii 161 î.Hr. până la 158 î.Hr., Trump va începe ofensiva finală pentru ridicarea chipului papalității, chip care indică o relație ilicită între puterea religioasă și puterea politică. În 158 î.Hr., alianța va fi pusă în aplicare, pe măsură ce legea duminicală iminentă din versetul șaisprezece este impusă.

Daniel unsprezece identifică mai întâi cum Roma preia controlul politic, iar apoi Daniel repetă și extinde aceeași istorie printr-o linie care identifică modul în care Roma se raportează la poporul lui Dumnezeu în chiar aceeași istorie. De la versetul șaisprezece până la versetul nouăsprezece sunt ilustrate cele trei obstacole în calea Romei păgâne de a prelua controlul asupra lumii. În versetul șaisprezece, Siria a fost cucerită de Roma păgână în anul 65 î.Hr., iar apoi Iudeea a fost cucerită de Pompei în anul 63 î.Hr. Versetul șaisprezece identifică momentul când Roma urma să stea în țara cea glorioasă și, făcând astfel, tipifică legea duminicală din versetul patruzeci și unu al aceluiași capitol.

Este important de menționat că cucerirea a avut loc în anul 63 î.Hr. [paralel cu 1863], în mijlocul unui război civil care se desfășura în Ierusalim. Uriah Smith a afirmat: „La întoarcerea lui Pompey din expediția împotriva lui Mithridates, regele Pontului, doi pretendenți, Hyrcanus și Aristobulus, se luptau pentru coroana Iudeei.”

Numele „Hyrcanus” și „Aristobulus” sunt ambele de origine greacă și au semnificație istorică, îndeosebi în contextul istoriei iudaice din perioada elenistică și al dinastiei hasmoneene. „Hyrcanus” derivă din cuvântul grec „Hurkanos”, care, probabil, își are originea în cuvântul „hurkan”, însemnând „lup” în limba persană. Hyrcanus a fost un nume purtat de mai mulți conducători hasmoneeni. „Aristobulus” înseamnă „cel mai bun sfătuitor” sau „cel mai bun consilier”. Aristobulus a fost un alt nume purtat de mai mulți conducători hasmoneeni. Atât „Hyrcanus”, cât și „Aristobulus” sunt nume asociate cu figuri importante din istoria iudaică în perioada hasmoneană. Ei au fost conducători care au jucat roluri importante în guvernarea și extinderea Regatului Hasmonean în Iudeea. Descendenții și reprezentanții profetici ai regatului hasmonean în vremea lui Hristos au fost fariseii.

Când Pompei a cucerit Ierusalimul, două partide politice își revendicau ambele originea din vremea răscoalei reprezentate de Modein, în anul 167 î.Hr. Odată ce Pompei a fost atras în răscoală, el a hotărât să cucerească Ierusalimul, iar partida politică a lui Aristobul a hotărât să i se împotrivescă, pe când partida lui Hircan a hotărât să-i deschidă porțile lui Pompei. Apoi, Pompei și-a declanșat atacul asupra Ierusalimului, iar după trei luni Ierusalimul a rămas pentru totdeauna sub jurisdicția Romei.

Până la versetul nouăsprezece, Egiptul, al treilea și ultimul obstacol, a fost cucerit de Roma. Apoi, în versetul douăzeci, nașterea lui Hristos este identificată, pe măsură ce Daniel începe să expună cum avea Roma să se poarte cu poporul lui Dumnezeu în acea istorie. În versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, Hristos este răstignit. În versetul douăzeci și trei, alianța care a început în 161 î.Hr. și a continuat până în 158 î.Hr. este identificată imediat după versetele care descriu crucea, unde iudeii apostatați au proclamat: „Nu avem împărat decât pe Cezar.” Linia iudeilor apostatați,

reprezentată de Macabeii, care rezistaseră pătrunderii filosofiei religioase grecești și, făcând astfel, au format o relație nelegiuită cu Roma, urmează versetului ce identifică istoria crucii, unde rodul relației lor nelegiuite s-a manifestat pe deplin.

Șechina nu s-a mai întors niciodată la templul care a fost ridicat după cei șaptezeci de ani de robie. Ultima mărturie profetică, proclamată de Maleahi, a fost dată în jurul mijlocului secolului al V-lea î.Hr. Nu mai fusese nicio prezență vizibilă a lui Dumnezeu și nici vreo mărturie profetică vreme de sute de ani, înainte ca Macabeii să se ridice împotriva influenței grecești globaliste. La începutul răscoalei lor, au săvârșit chiar răzvrătirea pe care atât Ptolemeu, cât și regele Ozia o încercaseră, când ambii regi au căutat să îndeplinească rolul de preot și să aducă o jertfă în templu.

Ionatan Apphus (cunoscut și ca Ionatan Macabeul) a fost unul dintre fiii lui Matatia, care a inițiat Revolta Macabeică, și a jucat un rol semnificativ în conducerea răscoalei evreiești împotriva Imperiului Seleucid. După moartea fratelui său Iuda Macabeul în luptă, Ionatan a preluat conducerea forțelor macabeice. Pe lângă conducerea sa militară și politică, Ionatan a preluat și rolul de mare preot, slujind ca lider spiritual al poporului evreu. Rolul dublu al lui Ionatan, atât ca conducător, cât și ca mare preot, a marcat o dezvoltare semnificativă în istoria evreiască, întrucât a consolidat atât autoritatea politică, cât și pe cea religioasă în cadrul dinastiei hasmoneene. Conducerea sa a contribuit la întărirea autonomiei evreiești și la instaurarea domniei hasmoneene în Iudeea.

Însuși păcatul pe care Ptolemeu a încercat să-l săvârșească după victoria de la Rafia a fost împlinit chiar la începutul răscoalei Macabeilor. A fost același păcat căruia i s-au împotrivit preoții pe vremea împăratului Ozia, însă pretinsa apărare de către Macabei a slujbelor templului lui Dumnezeu a fost o manifestare rătăcită și răzvrătită a îmbinării dintre biserică și stat și, ca atare, preînchipuie răzvrătirea protestantismului apostat care acum se mobilizează în sprijinul lui Trump împotriva avansului globalismului woke al lui Biden.

Biblia învață că îi veți cunoaște după roadele lor, iar fariseii din vremea lui Hristos erau ultimele rămășițe ale dinastiei hasmoneene care a început cu Matatia. Matatia și răscoala pe care a început-o au adus roadele fariseismului, așa cum fac și protestanții apostaziați care susțin conceptul „Make America Great Again”. America era marea atunci când Constituția era înțeleasă ca păstrând biserica și statul separate unul de celălalt, însă, la miracolul contrafăcut reprezentat de biruința care este comemorată prin sărbătoarea Hanukkah, mișcarea pentru legislația duminicală va ieși la iveală.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Până acum, cei care au prezentat adevărurile soliei celui de-al treilea înger au fost adesea considerați niște simpli alarmiști. Predicțiile lor că intoleranța religioasă ar câștiga controlul în Statele Unite, că biserica și statul s-ar uni pentru a-i persecuta pe cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu, au fost declarate lipsite de temei și absurde. S-a afirmat cu încredere că această țară nu ar putea deveni niciodată altceva decât ceea ce a fost – apărătoarea libertății religioase. Dar, pe măsură ce chestiunea impunerii păzirii duminicii este larg agitată, evenimentul atâta vreme pus la îndoială și necrezut se vede apropiindu-se, iar solia a treia va produce un efect pe care nu

l-ar fi putut avea mai înainte.

În fiecare generație, Dumnezeu Și-a trimis slujitorii să mustre păcatul, atât în lume, cât și în biserică. Dar poporul dorește să i se spună lucruri măgulitoare, iar adevărul curat, nepoleit, nu este acceptat. Mulți reformatori, pornind la lucrarea lor, au hotărât să dea dovadă de mare prudență în a muștra păcatele bisericii și ale națiunii. Ei nădăjduiau ca, prin exemplul unei vieți creștine curate, să călăuzească poporul înapoi la doctrinele Bibliei. Dar Duhul lui Dumnezeu a venit peste ei, așa cum a venit peste Ilie, îndemnându-l să mustre păcatele unui împărat nelegiuit și ale unui popor apostat; nu s-au putut opri să vestească afirmațiile limpezi ale Bibliei, doctrine pe care se arătaseră reticenți să le prezinte. Au fost împinși să proclame cu râvnă adevărul și primejdia care amenința sufletele. Cuvintele pe care Domnul li le-a dat le-au rostit, fără teamă de urmări, iar poporul a fost silit să asculte avertizarea.

Astfel va fi proclamată solia îngerului al treilea. Pe măsură ce vine timpul ca ea să fie dată cu cea mai mare putere, Domnul va lucra prin instrumente smerite, călăuzind mințile celor ce se consacră slujirii Sale. Lucrătorii vor fi calificați mai degrabă prin ungera Duhului Său decât prin pregătirea din instituțiile de învățământ. Oameni ai credinței și ai rugăciunii vor fi constrânși să pornească cu un zel sfânt, vestind cuvintele pe care Dumnezeu li le dă. Păcatele Babilonului vor fi date pe față. Înfricoșătoarele urmări ale impunerii prin autoritate civilă a rânduielilor bisericii, pătrunderea spiritismului, înaintarea pe nesimțite, dar rapidă, a puterii papale — toate vor fi demascate. Prin aceste solemne avertizări, poporul va fi mișcat. Mii și zeci de mii, care nu au auzit niciodată astfel de cuvinte, vor asculta. Uimiți, ei aud mărturia că Babilonul este biserica, căzută din pricina erorilor și păcatelor ei, din pricina respingerii adevărului trimis ei din cer. Când oamenii merg la foștii lor învățători cu întrebarea stăruitoare: Oare așa stau lucrurile?, slujitorii prezintă basme, proorocesc lucruri măgulitoare, pentru a le potoli temerile și a liniști conștiința trezită. Dar deoarece mulți refuză să se mulțumească cu simpla autoritate a oamenilor și cer un limpede «Așa zice Domnul», clerul popular, asemenea fariseilor de odinioară, umplut de mânie pe măsură ce autoritatea le este pusă la îndoială, va denunța solia ca fiind de la Satana și va ațâța mulțimile iubitoare de păcat să-i batjocorească și să-i prigonească pe cei ce o proclamă.

„Pe măsură ce controversa se extinde în noi domenii și mințile oamenilor sunt îndreptate spre Legea lui Dumnezeu, călcată în picioare, Satana se agită. Puterea care însoțește solia nu va face decât să-i întărească pe cei care i se opun. Clerul va depune eforturi aproape supraumane pentru a ține lumina departe, ca nu cumva să strălucească asupra turmelor lor. Prin toate mijloacele de care dispun vor căuta să suprimă discuția acestor chestiuni vitale. Biserica apelează la brațul puternic al puterii civile, iar în această lucrare papistașii și protestanții se unesc. Pe măsură ce mișcarea pentru impunerea respectării duminicii devine mai îndrăzneată și mai hotărâtă, legea va fi invocată împotriva păzitorilor poruncilor. Vor fi amenințați cu amenzi și închisoare, iar unora li se vor oferi poziții de influență și alte recompense și avantaje, ca mijloace de a-i determina să-și renege credința. Dar răspunsul lor statornic este: «Arătați-ne din Cuvântul lui Dumnezeu greșeala noastră»—aceeași cerere pe care a făcut-o Luther în circumstanțe asemănătoare. Cei care sunt aduși în fața tribunalelor prezintă o puternică apărare a adevărului, iar unii dintre cei ce îi aud sunt conduși să ia poziție pentru a păzi toate poruncile lui Dumnezeu. Astfel, lumina va fi adusă înaintea a mii de oameni care, altfel, n-ar ști nimic

despre aceste adevăruri.” Marea Controversă, 605, 606.